

[Indenrigsministeren]

Efter en nøje gennemgang af planen har regeringen og jeg fundet, at denne er god og forsvarlig, og jeg lægger som sagt stor vægt på, at hospitalet, der har lagt et stort og seriøst arbejde i selv at løse den opgave, det er at justere og omstille, sådan at helheden bevares, selv kan få lov til at gøre det, sådan at hospitalet kan yde den gode service, vi forlanger af netop rigshospitalet.

Jeg vil godt til slut nævne, at det undrer mig lidt, at socialdemokratiet stiller forslag om ændring af betalingsordningens kompensationsprincipper. Den daværende socialdemokratiske minister indgik jo selv i sin tid aftale med de kommunale parter om – og det er ikke ret længe siden – at kompensationen til amtskommunerne som følge af optrapningen af rigshospitalets takster skulle ske på grundlag af statens faktisk løbende merindtægter i perioden 1981–85. Det undrer mig, at man så kort tid efter finder disse regler fuldstændig uanvendelige, men jeg er i øvrigt enig i, at den ordning var og er uhensigtsmæssig, og derfor vil betalingsordningen fra og med 1986 blive ændret, sådan at indtægterne direkte kan medgå til finansieringen af rigshospitalets drift.

Regeringen må, som det vil fremgå, afvise det fremsatte beslutningsforslag.

Hanne Andersen (S):

Dette forslag, der pålægger regeringen ikke at gennemføre de aktuelle besparelser for 1985 på rigshospitalet og de bebudede for 1986–89, er et meget nødvendigt forslag for at sikre, at rigshospitalet får den økonomi, der er grundlaget for, at hospitalet fortsat kan være det højt specialiserede lands- og landsdelshospital, det skal være.

Regeringens sparemålsætning behøver ikke at betyde disse drastiske indgreb på rigshospitalet: 45 mill. kr. i 1985 og 30 mill. kr. yderligere de følgende år.

Besparelser på 45 mill. kr. allerede efter første kvartal i dette år kan hverken kaldes besparelser, reguleringer, justeringer eller ressourcetilpasninger. Der mangler kun konjunkturbestemt overskud. Der er ganske enkelt tale om en katastrofeopbremsning, en katastrofeopbremsning besluttet og prioriteret af ministeren. Det er ministerens ret og pligt at prioritere, og det er denne prioritering, vi kritiserer.

Ministeren har også retten og pligten til at sige: om igen, denne model kan ikke bruges! Ministeren har også retten og kompetencen til at friholde rigshospitalet. Ministeren har retten til at finde besparelser andre steder inden for ministeriets område.

Ministeren har fremført, at den decentrale beslutning var prioriteret højt, da disse besparelser skulle findes, men det friholder jo ikke for ansvar. Når de decentrale beslutninger prioriteres højt, kan det undre, at disse ikke har været konsekvente. Hvorfor er personalet ikke inddraget i fuldt omfang? Hvorfor har ministeren ikke indkaldt det kontakttudvalg, der blev vedtaget den 15. maj 1984? Indenrigsministeren er formand, så udspillet var let.

Konsekvenserne af den model, vi har set, rammer patienterne urimeligt. Danmarks eneste socialmedicinske børneklínik nedlægges. Det betyder endnu en gang forringelse af det arbejde, der er så vigtigt, når det gælder børnefamilier og især børnefamilier med vanskeligheder.

Hvis der blev ført en ekstraordinært børnevenlig politik som modstykke, kunne det være argumentet, men argumentet er ikke fremført, naturligvis fordi det heller ikke vil holde.

Ortopædkirurgisk afdeling reduceres. Ventetid $2\frac{1}{2}$ år. Den gennemsnitlige indlæggelsestid er 14 dage. Regnestykket er nemt, det er en opgængning af sengene, så det er flere hundrede patienter, der forøges med.

Færre senge på øjenafdelingen, hvor der også er ventetid, betyder udsættelse af stæroperationer, behandling med laserstråler og andre komplicerede operationer. På disse områder er det afgørende, at behandling sker i rette tid, og rette tid vil sige, inden tiden er forpasset for et godt resultat, et resultat, der tilmed giver højere livskvalitet og, hvis vi skal tale økonomi, er billigere end pensioner og sociale hjælpeforanstaltninger.

Finsenlaboratoriet er beskåret kraftigt, og det betyder, at der rent faktisk ikke er nogen forskning tilbage. Det kan kun tolkes sådan, at ministeren mener, at staten ikke har nogen forpligtelse på dette forskningsområde.

Der er ved tidligere forhandlinger i folketinget givet garantier om, at patientforholdene ikke ville blive forringet i forbindelse med overflytning af Finsen til rigshospitalet; de garantier mener vi ikke holder, for ingen